

DIECÉZNA ŠKOLA VIERY III.

5. TÉMA: VERÍM V DUCHA SVÄTÉHO

ÚVOD

Cirkev vyznávaním článku viery: „Verím v Ducha Svätého“ učí, že „veriť v Ducha Svätého znamená vyznávať tretiu osobu Najsvätejšej Trojice, ktorá vychádza z Otca a Syna; jemu sa zároveň s Otcom a Synom vzdáva poklona a sláva“.

Najsvätejšia Trojica je jedna. My, kresťania, nevyznávame troch bohov, ale jedného Boha v troch osobách. Vyznávame Trojicu jednej podstaty. Božské osoby si nedelia jediné božstvo, ale každá z nich je celý Boh, „lebo...Otec je to isté, čo Syn, Syn to isté, čo Otec, Otec a Syn sú to isté, čo Duch Svätý, čiže prirodzenosťou jeden Boh“ (*Jedenásty toledský koncil v roku 675, Symbolum DS 530*). V nedeliteľnej Trojici Syn a Duch sú rozdielni, ale neoddeliteľní. Lebo od začiatku čias, keď Otec posielal svojho Syna, posielal aj Ducha Svätého, ktorý nás vo viere zjednocuje s Kristom, aby sme ako adoptované deti mohli Boha volať „Otec“ (*Rim 8,15*).

I. DUCH SVÄTÝ - DAR I DARCA

1. Duch Svätý je Božská osoba

Duch Svätý je tretia Božská osoba, Boh rovný Otcovi a Synovi. Vychádza z Otca a Syna, ako ich spoločný dych a puto lásky. On je ich zosobnená vzájomná láska. Ako Božskej osobe patrí mu taká istá poklona a sláva ako Otcovi a Synovi. Často ho voláme Oheň Božej lásky. Naznačuje to aj podoba ohnivých jazykov, v ktorej sa zjavil ľuďom. Svätý Pavol apoštol napísal: „*Láska Božia je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (*Rim 5, 5*).

Vlastné meno tretej osoby Najsvätejšej Trojice je „Duch Svätý“. Ježiš ho volá aj Tešiteľ (Parakletos) a Duch pravdy. Nový zákon ho volá aj Kristov Duch, Pánov Duch, Boží Duch, Duch slávy, prisľúbený Duch.

Duch Svätý je večný Boh a účinkuje od samého začiatku aj v diele stvorenia sveta. Vo Svätom písme čítame, že pri stvorení sa vznášal nad vodami ako všetko oživujúci dych. (Porov. *Gn 1, 2*) V Starom zákone zjavoval Duch Svätý Božie pravdy vyvoleným ľuďom. V dejinách spásy účinkoval najmä prostredníctvom prorokov. Ich ústami hovoril k ľuďom. Osobitne osvecoval tých, čo písali knihy Svätého písma. Duch Svätý viedol izraelský národ a pripravoval ho na príchod Vykupiteľa. On vychovával ľudí pre Krista.

Symboly Ducha Svätého

Symbolov Ducha Svätého je veľa: *živá voda*, ktorá vychádza z Kristovho prebodnutého srdca a uhaša smäd pokrstených; *pomazanie olejom*, ktoré je sviatostným znakom birmovania; *oheň*, ktorý pretvára to, čoho sa dotkne; *temný alebo žiarivý oblak*, v ktorom sa zjavuje Božia sláva; *vkladanie rúk*, ktorým sa udeľuje Duch Svätý; *holubica*, ktorá pri krste zostupuje na Krista a zostáva s ním.

2. Pôsobenie Ducha Svätého

Duch Svätý hovoril ústami prorokov.

Výrazom *proroci* sa rozumejú tí ľudia, ktorých Duch Svätý inšpiroval, aby hovorili v Božom mene. Duch Svätý privádza proroctvá Starého zákona k plnému uskutočneniu v Kristovi a odhaľuje jeho tajomstvo v Novom zákone. Posledného proroka Starého zákona, Jána Krstiteľa naplnil Duch Svätý. Jeho pôsobením bol Ján poslaný, aby „*pripravil Pánovi ochotný ľud*“ (Lk 1, 17) a ohlasoval príchod Krista, Božieho Syna: toho na ktorého videl zostupovať Ducha a spočinúť na ňom, toho, ktorý krstí Duchom Svätým“ (Jn 1, 33).

Duch Svätý pôsobil v Panne Márii.

Duch Svätý završuje v Panne Márii očakávania a prípravu Starého zákona na Kristov príchod. Jedinečným spôsobom ju naplnia milosťou a robí jej panenstvo plodným, aby porodila vteleného Božieho Syna. Robí ju matkou „*úplného Krista*“, t. j. Ježiša, hlavy, a Cirkvi, jeho tela. Mária je s Dvanástimi v deň Turíc, keď Duch Svätý zjavením Cirkvi začína „*posledné časy*“.

Svätý Efrém Sýrsky, ktorého tradícia nazýva „*harfou Ducha Svätého*“, hovorí o Panne Márii, že Panna Mária je „*ateliér Ducha Svätého*“. V evanjeliovej stati o Zvestovaní čítame, že „*Boh poslal anjela Gabriela do galilejského mesta, ktoré sa volá Nazaret, k panne zasnúbenej mužovi z rodu Dávidovho, menom Jozefovi. A meno panny bolo Mária. Anjel prišiel k nej a povedal: „Zdravas, milosti plná, Pán s tebou.“ Ona sa nad jeho slovami zarazila a rozmyšľala, čo znamená takýto pozdrav. Anjel jej povedal: „Neboj sa, Mária, našla si milosť u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš. On bude veľký a bude sa volať Synom Najvyššieho. Pán Boh mu dá trón jeho otca Dávida, naveky bude kralovať nad Jakubovým rodom a jeho kráľovstvu nebude konca.“ Mária povedala anjelovi: „Ako sa to stane, keď ja muža nepoznám?“ Anjel jej odpovedal: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn... Mária povedala: „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova.“ Anjel potom od nej odišiel (Lk 1, 26-38).*

Keď prví kresťania viedli medzi sebou spor o tom, kto je Ježiš, stal sa titul *Theotokos* („Bohorodička“) poznávacím znakom pravovernej interpretácie Svätého písma. Panna Mária neprodila iba človeka, ktorý sa „*stal*“ Bohom až po svojom narodení, ale Mária už vo svojom panenskom tele nosila skutočného Božieho Syna. Táto otázka sa nevzťahuje v prvom rade na Pannu Máriu, ale podstatne sa dotýka jadra sporu, či je Ježiš zároveň pravý Boh i pravý človek.

Nepoškvrnená.

Cirkev verí, že „*preblahoslavená Panna Mária bola od prvého okamihu svojho počatia pre osobitnú milosť a výsadu všemohúceho Boha, vzhľadom na zásluhy Ježiša Krista, Spasiteľa ľudského rodu, uchránená od akejkoľvek poškvrný dedičného hriechu*“ (dogma z roku 1854).

Viera v „nepoškvrnené počatie“ jestvuje v Cirkvi od jej počiatkov. Tento pojem býva dnes často chybné interpretovaný. V podstate hovorí o tom, že Boh uchránil Pannu Máriu pred dôsledkami dedičného hriechu, a to už od samého počiatku jej života. Nehovorí teda o Ježišovom počatí

v Máriinom lone. A už vôbec neznehodnocuje sexualitu v kresťanstve v tom zmysle, že by sa muž a žena pri splodení dieťaťa „poškvrňovali“.

Panna Mária však bola viac ako len pasívny nástroj. Aj vďaka jej aktívnemu súhlasu s Božou vôľou Boh prijal ľudské telo a stal sa človekom. Vykúpenie ľudstva v Ježišovi Kristovi sa teda začína Božím oslovením - slobodnou odpoveďou človeka - a tehotenstvom skôr, ako sa Panna Mária s Jozefom zosobášili. Takýmto nezvyčajným spôsobom sa Mária stala pre nás „bránou spásy“.

Prečo je Panna Mária aj našou Matkou?

Preto, lebo nám ju dal za matku Ježiš Kristus, náš Pán, zomierajúci na kríži. Slovaní: „Žena, hľa tvoj syn!...Hľa, tvoja matka!“ (Jn 19, 26-27). Tieto slová, s ktorými sa umierajúci Ježiš obrátil z kríža na apoštola sv. Jána, Cirkev od počiatku chápala tak, že nimi bola zverená do Máriinej ochrany. Preto je Panna Mária zároveň aj našou Matkou. Môžeme sa k nej utiekať a prosiť ju o príhovor u Boha.

Prečo mohol Duch Svätý pôsobiť v Márii, spolu s ňou a cez ňu?

To preto, lebo Panna Mária bola úplne otvorená Bohu (porov. Lk 1, 38). Preto sa mohla stať pôsobením Ducha Svätého „Božou Matkou“ a ako Matka Ježiša – Bohočloveka sa stala aj Matkou všetkých kresťanov a dokonca matkou všetkých ľudí, vykúpených Kristom na kríži. Mária svojou poslušnosťou voči Bohu umožnila Duchu Svätému zázrak všetkých zázrakov: Božie vtelenie. Posilňovaná Duchom Svätým kráčala za Ježišom v jeho úspechoch i prehrách, až po kríž. Odtiaľ ju Ježiš daroval nám všetkým za matku, aby nás sprevádzala cestou spásy.

Najdokonalejšie sa prejavil Duch Svätý v živote a účinkovaní Ježiša Krista. Pri zvestovaní zostúpil na Pannu Máriu a utvoril Ježišovi telo pod jej srdcom. Pri krste Ježiša v Jordáne zostúpil na neho v podobe holubice. Duch Svätý potom mohutne pôsobil v celom Ježišovom verejnom účinkovaní. Pri vzkriesení oživil jeho mŕtve telo.

Pán Ježiš o Duchu Svätom učil a predstavil ho ľuďom. Výslovne prisľúbil, že nám ho pošle ako spoločný dar Otca a Syna. „A ja poprosím Otca a on vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať lebo ho nevidí, ani nepozná. Vy ho poznáte, veď ostáva u vás a bude vo vás“. (Jn 14, 16-17) Príchod Ducha Svätého bude vrcholným darom Božej lásky. On dokončí, čo Ježiš začal na zemi, a uskutoční plné posvätenie ľudstva.

3. Turíce – zoslanie Ducha Svätého

Apoštoli po Ježišovom nanebovstúpení očakávali prisľúbeného Ducha Svätého. „Všetci jednomyselne zotrvali na modlitbách spolu so ženami, s Ježišovou matkou Máriou a s jeho bratmi“. (Sk 1, 14) Na desiaty deň po nanebovstúpení Pán Ježiš splnil sľub, ktorý im dal, a zoslal im Ducha Svätého. Tento deň voláme Turíce. Turíce sú príchodom Ducha Svätého na apoštolov a mladučku Cirkev. Nimi vdýchol Pán Ježiš Cirkvi svoj oživujúci dych - Ducha Svätého.

Prečo sú Turíce dôležité?

Na päťdesiaty deň po svojom zmŕtvychvstaní zoslal Pán Ježiš z neba na svojich učeníkov Ducha Svätého. Tým sa začalo obdobie Cirkvi. Duch Svätý premenil v deň Turích ustráchaných apoštolov na odvážnych Kristových svedkov. Zakrátko nato prichádzali za apoštolmi tisíce ľudí, aby sa dali pokrstiť. Tak začala Kristova Cirkev rásť počtom. Cirkev zrodená z prebodnutého Kristovho boku na kríži, oživená Duchom svätým na Turíce, misijným príkazom Pána Ježiša poslaná hlásať evanjelium celému stvorenstvu ide do celého sveta, aby učila všetky národy, aby krstila a naučila ľudí zachovávať všetko, čo Ježiš apoštolom prikázal.

Zázrak charizmy jazykov na Turíce ukazuje, že Cirkev je tu od začiatku pre všetkých, je univerzálna (*lat. výraz pre grécky pojem katolícka*) a misionárska. Cirkev oslovuje všetkých ľudí, prekonáva jazykové a etnické bariéry a predovšetkým môže byť pre všetkých zrozumiteľná. Duch Svätý je až dodnes a bude neustále elixírom života Cirkvi.

Na Turíce prišiel Duch Svätý ako Duch sily. Naplnil apoštolov a úplne ich premenil. Prestali sa báť a začali neohrozene hlásať ukrižovaného Krista. Prijali ho ako Ducha pravdy, ktorý ich vyučil všetkému.

Na Turíce prišiel Duch Svätý aj ako Oheň Božej lásky. Prenikol srdcia apoštolov a ostatných učeníkov láskou k Bohu a ku všetkým ľuďom.

Príchod Ducha Svätého sa netyká iba apoštolov, ale celej Kristovej Cirkvi. Duch Svätý prišiel, aby bol v nej prítomný a v nej účinkoval. Hneď v deň Turíc Duch Svätý do Cirkvi zhromažďuje prvých kresťanov. Na námestí Jeruzalema bolo pokrstených asi tritisíc mužov. Preto Turíce voláme narodeniny Cirkvi. Odvtedy je Duch Svätý stále s Cirkvou. Ustavične ju vedie, riadi a posilňuje ju v službe lásky. Všetka spásonosná činnosť Cirkvi je dielom Ducha Svätého. Jeho pôsobením sa ľudia znovuzrodzujú na Božích synov a dcéry. On mení hriešnikov, na svätcov a pomáha ľuďom dozrievať pre Božie kráľovstvo. Duch Svätý je akoby „*dušou Cirkvi*“, pretože ako duša oživuje telo, tak on oživuje celú Cirkev. Neustále v nej vykonáva dielo posvätenia ľudí, preto ho voláme Posvätiťel'.

Turíce nie sú udalosťou jedného dňa, ale epochou ľudstva. Trvajú stále, lebo Duch Svätý ustavične rozlieva Božiu lásku v srdciach ľudí všetkých čias. Cez všetky stáročia omladzuje Cirkev silou Evanjelia, stále ju obnovuje a vedie k dokonalej jednote s jej Ženíchom (*LG - Lumen gentium*, 4)

4. Duch Svätý - Oživovateľ

Pán Ježiš pripodobnil Ducha Svätého a jeho pôsobenie vode: „*Ak je niekto smädný a verí vo mňa, nech príde ku mne a nech pije. Ako hovorí Písmo, z jeho vnútra potečú prúdy živej vody. To povedal o Duchu, ktorého mali dostať tí, čo v neho uverili.*“ (*Jn 7, 37-39*) Voda je pre náš pozemský život nevyhnutná. Potrebujeme ju pri príprave jedál a nápojov, umývame sa ňou a zavlažujeme polia. Jej silou vyrábame energiu. Bez vody je v prírode život nemožný. Ešte viac ako vodu potrebujeme Ducha Svätého. Jeho prítomnosť nás preniká a naplňuje. Jeho milosť nás očisťuje a posväcuje. Duch Svätý je Oživovateľom, lebo dáva a udržuje všetok život na nebi i na zemi. Len jeho pričinením môžeme žiť v Božej láske.

Duch Svätý v nás pôsobí pomocou zvláštneho daru, ktorý voláme Božia milosť. To sú všetky nadprirodzené Božie dary, ktoré pre nás Pán Ježiš získal smrťou a zmŕtvychvstaním ako ovocie vykúpenia. Duch Svätý nám ich udeľuje najmä vo sviatostiach Cirkvi. Pomocou nich nás povyšuje do nadprirodzeného života.

Božiu milosť poznáme dvojakú: posväcujúcu a pomáhajúcu. Milosť posväcujúca je Boží život v nás - je to prítomnosť Ducha Svätého v nás. Ňou nás Duch Svätý zapája do života v Najsvätejšej Trojici. Milosť pomáhajúca je nadprirodzená pomoc Božia ku konaniu dobrých skutkov. Je to vlastne pôsobenie Ducha Svätého v nás. Duch Svätý nás ňou osvecuje, posilňuje a pohýna k láske. Svätý Pavol napísal: „*Všetko môžem v tom, ktorý ma posilňuje*“. (Flp 4, 13)

Sväté písmo nazýva Ducha Svätého obrancom. (Porov. Jn 14, 16) Voláme ho tak preto, lebo nám dáva silu v duchovnom boji. Jeho pôsobením sa stávame silní a odolní proti hriechu. S ním prekonávame všetky ťažkosti a zostávame verní Kristovi aj v skúškach a prenasledovaniach. Pán Ježiš povedal: „*Keď vás vydajú, nestarajte sa, ako a čo budete hovoriť lebo v tú hodinu vám bude dané, čo máte povedať. Ved' to už nie vy budete hovoriť ale Duch vášho Otca bude hovoriť vo vás*“. (Mt 10, 19-20) Duch Svätý bol silou mučeníkov, ktorí pre Ježiša položili svoje životy.

5. Dary Ducha Svätého

V Izaiášovom proroctve nachádzame prísľub, že Duch Svätý prinesie ľuďom zvláštne duchovné dary: „*A spočinie na ňom duch Pánov: Duch múdrosti a rozumu, Duch rady a sily, Duch poznania a nábožnosti a naplní ho bázeň Pánova*“. (Iz 11, 2) Je to výpoveď o siedmich daroch Ducha Svätého.

Sú to tieto dary: múdrosť, rozum, rada, sila, umenie, nábožnosť a bázeň Božia. Dary Ducha Svätého sú duchovné schopnosti, ktoré nám pomáhajú Božiu pomoc prijať a účinne s ňou spolupracovať.

Okrem týchto darov nám Duch Svätý dáva ešte aj iné schopnosti a dary: najmä vieru, nádej a lásku, ktorými nám pomáha žiť v spoločenstve s Bohom. Viera je schopnosť porozumieť Božiemu slovu, prijať ho a naň odpovedať. Nádejou nás Duch Svätý uschopňuje túžiť po Bohu, dôverovať jeho láske a radostne očakávať jeho prísľúbenia. Láska je schopnosť ducha milovať Boha a všetkých ľudí. Svätý Pavol apoštol napísal: „*A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska*“. (1 Kor 13, 13)

Za dar Ducha Svätého považujeme aj modlitbu, t.j. schopnosť rozprávať sa s Bohom. Potvrdzujú to slová svätého Pavla: „*Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to za čo sa máme modliť ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi*“. (Rim 8, 26)

Duch Svätý okrem darov, ktoré dáva všetkým veriacim, udeľuje niektorým ľuďom aj mimoriadne dary, tzv. charizmy. Napríklad dar konať zázraky, dar jazykov, dar vykladať proroctvá, dar vidieť do svedomia a pod.

Charizmy dostali apoštoli na Turíce. Preto sa ich rukami konali divy a znamenia. Duch Svätý dáva charizmy aj mnohým ľuďom v našich časoch. Rozdeľuje ich podľa toho, ako je to potrebné pre život v Cirkvi. Svätý Pavol nás vyzýva. „*Ducha neuhášajte!*“ (1 Sol 5, 19)

O charizmách učí apoštol sv. Pavol: „*A nechcem bratia, aby ste nevedeli o duchovných daroch. Viete, že keď ste boli pohanmi, ťahalo vás to a chodili ste za nemými modlami. Preto vám vyhlasujem, že nik, kto hovorí v Božom Duchu, nepovie: „Prekliaty Ježiš!“ , a nik nemôže povedať: „Ježiš je Pán“, iba ak v Duchu Svätom. Dary milosti sú rozličné, ale Duch je ten istý. Aj služby sú rozličné, ale Pán je ten istý. A rozličné sú aj účinky, ale Boh, ktorý pôsobí všetko vo všetkých, je ten istý. Každý však dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok. Jeden dostáva skrze Ducha slovo múdrosti, iný podľa toho istého Ducha slovo poznania, iný vieru v tom istom Duchu a iný v tom istom Duchu dar uzdravovať, iný schopnosť robiť zázraky, iný prorokovať, iný rozlišovať duchov, iný dar rozličných jazykov a iný vysvetľovať jazyky. Ale toto všetko pôsobí jeden a ten istý Duch, ktorý rozdeľuje každému, ako chce* (1 Kor 12, 1-11).

Správne chápanie chariziem

Charizmy, či už *mimoriadne, alebo jednoduché a skromné*, sú milosti Ducha Svätého, ktoré sú priamo alebo nepriamo užitočné Cirkvi, lebo sú zamerané na jej budovanie, na dobro ľudí a na potreby sveta. Charizmy má vďačne prijímať nielen ten, kto ich dostáva, ale aj všetci členovia Cirkvi. Veď sú obdivuhodným bohatstvom milosti pre apoštolskú životnosť (vitalitu) a pre svätosť celého Kristovho tela; pravda, ak ide o dary, ktoré skutočne pochádzajú od Ducha Svätého a používajú sa spôsobom, ktorý plne zodpovedá jeho autentickým podnetom, čiže v duchu lásky, ktorá je pravým kritériom chariziem (porov. 1 Kor 13).

V tomto zmysle je vždy potrebné rozoznávanie chariziem. Nijaká charizma neoslobodzuje od závislosti od pastierov Cirkvi a podriadenia sa im, lebo im „**zvlášť patrí úloha neuhášať Ducha, ale všetko skúmať a držať sa toho, čo je dobré**“ (LG 12), aby všetky charizmy vo svojej rozmanitosti a vzájomnom dopĺňaní boli „*na spoločný úžitok*“ (1 Kor 12, 7) (porov. LG 30).

Tieto *osobitné milosti*, ktoré sa podľa gréckeho výrazu používaného svätým Pavlom volajú *charizmy*, znamenajú priazeň, nezaslúžený dar, dobrodenie (LG 12). Nech je ich povaha akákoľvek, niekedy aj mimoriadna, ako je to pri dare zázrakov alebo jazykov, charizmy sú zamerané na posväcujúcu milosť a ich cieľom je spoločné dobro Cirkvi. Sú v službe lásky, ktorá buduje Cirkev.

II. NAŠE SPOLOČENSTVO S DUCHOM SVÄTÝM

1. Sme chrámom Ducha Svätého

Svätý Pavol apoštol píše: „*Neviete, že ste Boží chrám a že vo vás prebýva Boží Duch?*“ (1 Kor 3, 16) Tým naznačil, že **každý kresťan je povolaný byť živým príbytkom Ducha Svätého**. Duch Svätý začal žiť v nás ako v chráme pri krste. Naše spoločenstvo s ním sa ešte viac utužuje vo sviatosti birmovania. Prítomnosť Ducha Svätého v nás umožňuje zvláštny dar - Boží život v nás.

Duch Svätý je príjemným a obšťastňujúcim hosťom našej duše. Jeho prítomnosť nám spôsobuje nevýslovnú duchovnú radosť a pokoj srdca. Táto radosť je predzvesťou nášho budúceho večného šťastia. Preto nazýva Sväté písmo Ducha Svätého Utešiteľ.

Nielen jednotliví kresťania, ale aj celá Cirkev je chrámom Ducha Svätého. Všetci spoločne vytvárame veľký duchovný, chrám, ktorý je postavený zo živých a vyvolených kameňov. V ňom je prítomný a účinkuje Duch Svätý. Píše o tom svätý Pavol apoštol: „*Ste postavení na základe apoštolov a prorokov; hlavným uholným kameňom je sám Kristus Ježiš. V ňom celá stavba pevne pospájaná rastie v svätý chrám v Pánovi, v ňom ste aj vy vbudovaní do Božieho prístytku v Duchu*“. (Ef 2, 20-22)

2. Duch Svätý neustále pôsobí v Cirkvi.

Duch Svätý buduje Cirkev a vedie ju. Pripomína jej aké má poslanie vo svete. Povoláva ľudí do služieb Cirkvi. Obdarúva ľudí potrebnými darmi. Neustále nás uvádza do hlbšieho spoločenstva s trojjediným Bohom a nabáda nás vytvárať jednotu celého ľudského spoločenstva. Duch Svätý pôsobí v Cirkvi- napriek všetkým ľudským chybám a omylom jej členov. Dôkazom jeho prítomnosti v Cirkvi je jej dvetisícročná existencia a zástupy svätých všetkých epoch a kultúr. Duch Svätý udržiava Cirkev v pravde a vedie ju k čoraz hlbšiemu poznaniu Boha. Duch Svätý pôsobí vo sviatostiach Cirkvi a otvára a oživuje nám Sväté písmo. Ľudí, ktorí sa mu slobodne a úplne otvoria, aj dnes zahŕňa darmi svojej milosti a tiež potrebnými charizmami.

3. Naša spolupráca s Duchom Svätým

Spoločenstvo s Duchom Svätým spočíva najmä v tom, že s ním spolupracujeme. Je v nás prítomný, aby uskutočňoval dielo posvätenia. Celý náš duchovný život je vlastne spoluprácou s Duchom Svätým. Počúvame jeho vnuknutia a dávame sa viesť jeho podnetmi, ktoré počujeme vo svedomí. Prijímame jeho pomoc a milosti, ktoré nám dáva najmä sviatosťami. Všetko dobré, čo robíme, je výsledkom našej spolupráce s Duchom Svätým.

Spoločenstvo s Duchom Svätým spočíva aj v poslušnosti na jeho vnuknutia. Svätý Pavol apoštol napísal: „*Ak žijeme v Duchu, podľa Ducha aj konajme!*“ (Gal 5, 25) Život podľa Ducha možno vyjadriť takto: Odmietat' hriech a uskutočňovať lásku. Všetko dobro, ktoré sme vykonali v spolupráci s Duchom Svätým, nazýva apoštol ovocím Ducha.

Krstom a birmovaním si nás Duch Svätý vyvolil za živý nástroj svojho účinkovania vo svete. Preto všetci, ktorých naplňa a vedie Duch Boží, sa usilujú nielen o vlastné posvätenie, ale i o šírenie dobra a lásky medzi ľuďmi. Spolupracujú s Duchom Svätým pri obnove sveta a jeho pretváraní na kráľovstvo lásky. Sú apoštolmi a svedkami Ježiša Krista. Túto požiadavku spolupráce s Duchom Svätým pri šírení Kristovej pravdy a lásky vo svete vyjadril svätý Pavol apoštol takto: „*Každý však dostáva prejavy Ducha na všeobecný úžitok*“. (1 Kor 12, 7)

4. Pôsobenie Ducha Svätého v našom živote

Sv. Augustín nazýva Ducha Svätého „*Tichý hosť našej duše*“. Kto chce vnímať prítomnosť Ducha Svätého musí sa stíšiť. Veľmi často sa k nám prihovára tichým hlasom, napríklad hlasom nášho svedomia alebo inými vnútornými a vonkajšími vnuknutiami, či podnetmi. Preto „*byť chrámom Ducha Svätého*“ znamená byť telom i dušou k dispozícii tomuto tichému hosťovi našej duše. Aj naše telo je v istom zmysle miestom Božieho prebývania. Píše o tom aj apoštol sv. Pavol: „*A neviete, že vaše telo je chrámom Ducha Svätého, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nepatríte sebe? Draho ste boli kúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele!*“ (1 Kor 6, 19-20). Čím viac sa otvárame Duchu Svätému, tým viac môže byť učiteľom nášho života a tým skôr nás zahrnie charizmami na budovanie Kristovho tajomného tela – Cirkvi. A tak budeme schopnejší prinášať ovocie Ducha Svätého namiesto skutkov tela. „*A skutky tela sú zjavné: je to smilstvo, nečistota, chlipnosť, modloslužba, čary, nepriateľstvá, sváry, žiarlivosť, hnevy, zvady, rozbroje, rozkoly, závisť, opilstvo, hýrenie a im podobné. O tomto vám vopred hovorím, ako som už povedal, že tí, čo robia takéto veci, nedosiahnu Božie kráľovstvo. Ale ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť.... Tí, čo patria Kristovi Ježišovi, ukrižovali telo s vášňami a žiadosťami. Ak žijeme v Duchu, podľa Ducha aj konajme. Nepachtíme po márnej sláve, nedráždime sa navzájom, nezávidíme jeden druhému*“ (Gal 5, 19-26)..